

РЕШЕНИЕ

№ 124

гр. П., 15.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – П., 2-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Станислав П. Георгиев
Членове: Мария П. Петрова
Стоян Ат. Германов

при участието на секретаря Анна Д. Стоянова
като разгледа докладваното от Стоян Ат. Германов Въззивно гражданско дело № 20225000500083 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и се развива по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 260933/26.07.2021 г. по гр.д. 352/2021 г., допълнено с Решение № 260014/10.12.2021 г. по описа на Окръжен съд – П. е осъдено ООД „А.и.“ в качеството му на главен изпълнител на обект „Многофамилна жилищна сграда в град Х., бул. “Г.Г.“ № 25, с рег. № 725/13.05.2015 г. на Национална програма за енергийна ефективност на многофамилни жилищни сгради“, с възложител Община - Х., както и на възложител по сключен между него и подизпълнителя „Г.“ ООД договор от 01.06.2016 г. и споразумение от 03.08.2016 г. за съвместно осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при едновременна работа на строежа/обекта „Инженеринг и обновяване за енергийна ефективност на многофамилна жилищна сграда, находяща се на адрес: град Х., ул. “Г.Г.“ № 25“, да заплати солидарно с „Г.“ ООД с ЕИК – ....., със седалище и адрес на управление: П., район „Ю.“, ул. „С.“ 43, ет. 1, ап. 1, осъден за обезщетяване на същите вреди с влязло в сила решение по гр.д. 13067/2017 г. по описа на ПРС на ЕМ. ИВ. К. с ЕГН - *****), със съдебен адрес: град С.З., ул. “Х.Д.А.“ № 89, ет. 4, офис 2, адв.

Ж.З., пострадал при трудова злополука от 28.09.2016 г., състояла се на описания обект, сумите от 54000 лева - обезщетение за неимуществени вреди и от 3039.51 лева - обезщетение за имуществени вреди, присъдени му в производството по приключилото с влязло в сила на 08.07.2020 г. Решение № 1428/03.12.2019 г. по в.гр.д. № 2415/19 г. на ПОС, с което е частично отменено Решение № 3018/15.07.2019 г. по гр.д. № 13067/2017 г. на ПРС - за сумите над 54000 лева и над 3039.51 лева и предявените от Е.К. срещу „Г.“ ООД, на основание чл. 200 от КТ, за разликите над тези суми и до съответно 100000 лева и 3377.23 лева са отхвърлени, в което производство „А.и.“ ООД е участвал като трето лице-помагач на „Г.“ ООД, ведно със законната лихва върху всяка от двете посочени главници, считано от 03.02.2018 г. до окончателното им плащане, като за искането да се присъди законна лихва за периода от 28.09.2016 г. и до 02.02.2018 г. е отхвърлено, поради погасяването на вземането по давност и е осъдено ООД „А.и.“ на основание чл. 38, ал. 2 от ЗАДв, да заплати на адв. Ж.С. З., с адрес: гр. С.З., ул. “Х.Д.А.“ № 89, ет. 4, офис 2, сумата от 2241.18-две хиляди двеста четиридесет и един лева и осемнадесет стотинки - адвокатско възнаграждение за осъщественото безплатно процесуално представителство на ищеца Е.К. в производството по гр.д. № 352/21 г. на ПОС.

Недоволен от така постановеното решение е останал жалбоподателят „А.и.“ ООД, който чрез пълномощника си - адвокат И.Н., вписан в АК – П. го обжалва изцяло. С жалбата се иска обезсилване на обжалваното решение като недопустимо и прекратяване на делото или връщане на делото на първоинстанционния съд, поради произнасяне по непредявен иск, предвид произнасяне по действително предявения. Алтернативно се иска отмяна на решението като неправилно и отхвърляне на предявените от Е.К. искове. Излагат се подробни аргументи: наличие на противоречие на съдебното възприятие за вида на търсената защита – от една страна приета възможност за солидарна отговорност, а от друга обезвреда за вреди по КТ, която вече е присъдена спрямо друго лице, а ответното дружество не е работодател на ищеца, като се навежда съмнение за пасивната процесуална легитимация на дружеството-въззивник. Относно неправилността на решението се излагат аргументи относно липсата на солидарност на отговорността спрямо пострадалия между главния изпълнител по договора за обществена поръчка и подизпълнителя; липсата на изпълнение на СМР на обекта в деня на

злополуката от ответното дружество и наличие само на работници на „Г.“ ЕООД, демонтиращи скелето; анализ на употребения термин „едновременност“ от правна страна в договореностите между главния изпълнител и подизпълнителя; коментира се квалификацията на исковата претенция с оглед приложение на ЗЗД, както и невъзможността на въззивника да носи отговорност по чл. 49 от ЗЗД, при положение, че пострадалият е реализирал същата по чл. 200 от КТ. Излагат се доводи във връзка с приложението на чл. 223 от ГПК, включително се твърди погасяване на възможност да бъде воден процес между третото лице и противната страна по същото спорно право предвид силата на пресъдено нещо; набляга се на липса на мотиви към решението по чл. 52 от ЗЗД.

Постъпил е отговор на въззивната жалба от ЕМ. ИВ. К. с чрез адв. Ж.З., вписана в АК – С.З.. Моли въззивната жалба да бъде отхвърлена, а първоинстанционното решение да бъде потвърдено като правилно и обосновано. Мотивира подробно становището си срещу претенцията на дружеството-въззивник относно недопустимостта на решението, както и срещу твърдяната му неправилност. Според въззиваемия няма произнасяне по непредявен иск, защото оформянето на исковата молба е по начин да се оповести вече приключил съдебен процес спрямо „Г.“ ЕООД и без да се търси ново осъждане спрямо него, като осъждането се търси в условията на солидарна отговорност спрямо настоящия ответник и то на друго основание. Коментира се цитираната съдебна практика в жалбата като неотнормативна, тъй като засяга случаи, когато работникът търси от едно лице - работодател обезвреда на различни правни основания – КТ и ЗЗД, а не от две или повече лица. Твърди, че решението е правилно, като анализира разпоредбата на чл. 49 от ЗЗД. Излага мотиви относно договореностите между главен изпълнител и подизпълнител – единият осигурява материали, а другият работна ръка, но и двамата имат споразумение за съвместно осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на строежа. Възражава се на твърдението в жалбата, че е основателно твърдението за погасяване на възможността за водене на процес между третото лице и противната страна по същото право, а също и по отношение прилагането на чл. 52 от ЗЗД, тъй като размерът на обезщетенията за имуществени и неимуществени вреди е бил вече справедливо определен с обвързваща и настоящия въззивник сила. Обосновава правния интерес от иска, поради обстоятелството, че ищецът не е

получил каквото и да е обезщетение за вредите от претърпяната злополука.

Внесена е въззивна жалба от „А.и.“ ООД чрез адв. И.Н. и срещу Допълнително решение № 260014/10.12.2021 г. по същото дело на П.ски окръжен съд, с което е допълнил свое Решение № 260933/26.07.2021 г., като в диспозитив първи, след думите „... да заплати“ и преди думите „...на ЕМ. ИВ. К....“, е добавил текста „солидарно с „Г.“ ООД, с ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: град П., район Ю., ул. “С.“ № 43, ет. 1, ап. 1, осъден за обезщетяване на същите вреди с влязло в сила решение по гр. дело № 13067/2017 г. по описа на ПРС“, като се иска обезсилване на постановеното допълнително решение, прекратяване на делото в тази му част и връщане на първоинстанционния съд за произнасяне с надлежен акт. Навеждат се доводи, че е следвало това решение да има отделни мотиви и диспозитив, както и по отношение на реда за инициране на производството по чл. 250 от ГПК.

Депозиран е отговор на въззивната жалба против Допълнителното решение от ЕМ. ИВ. К. чрез адв. Ж.З., като се счита, че подадената жалба е неоснователна и недоказана, а решението – правилно и законосъобразно. Моли допълнителното решение да бъде оставено в сила. В отговор на допълнителната жалба се аргументира, че допълнителното решение на ПОС е допустимо, правилно и мотивирано, като мотивите се съдържат в основното решение.

Въззивните жалби са подадени в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК; от легитимирано лице – ответник пред първоинстанционния съд; засягат изцяло неблагоприятно за него осъдителни първоинстанционни решения, по съдържание и приложения са редовни, поради което се явяват допустими.

В хода на съдебното производство пред настоящата инстанция се констатира, че първоначалният ищец ЕМ. ИВ. К. е починал на 24.11.2021 г. и като страни в процеса в качеството им на въззиваеми са конституирани ЕЛ. Б. К. с ЕГН – *****, ИВ. ЕМ. К. с ЕГН – ***** и В. ЕМ. К. с ЕГН – ***** и тримата с постоянен адрес: село Р., община „М.“, област П.ска, ул. „В.Л.“ № 90.

Съдът, след преценка на събраните в хода на производството доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Ищецът ЕМ. ИВ. К. е сезирал съда с искова молба да бъде осъден

ответника „А.и.“ ООД да му заплати сумите от 54000 лева - обезщетение за неимуществени вреди и от 3039.51 лева - обезщетение на имуществени вреди, ведно със законната лихва върху всяка от тези суми, считано от 28.09.2016 г., като е основал исковете си на обстоятелствата, че като общ работник в строителството по трудов договор № 15/12.08.2016 г., сключен с дружество „Г.“ ООД, при демонтиране на рамково скеле на строителен обект „СМР за енергийна ефективност“ в град Х., на ул. „Г.Г.“ № 25 около 15.30 ч., на 28.09.2016 г., е загубил равновесие и паднал от височина около 4 метра, като състоялото се, декларирано от работодателя му на основание чл. 60, ал. 1 от КСО с вх.№5101-15-297/06.10.16 г., е било признато за трудова злополука с разпореждане №5104-15-228/14.10.16г. на ТП на НОИ-П.. При падането той получил закрыта субтрохантерна фрактура на дясната бедрена кост, открита фрактура на радиуса на дясната ръка на типично място, фрактура на долния край на пубиса вдясно и фрактура на олекраноана вдясно /съгласно епикриза по ИЗ № 59153/2016 г. на УМБАЛ „С.Г.“ - П., вследствие на които телесни увреждания претърпял неимуществени вреди - болки, страдания и неудобства и направил разходи за лечение, изразяващи се в заплатени суми за закупуване на: външен фиксатор за лигаментотаксис по ф-ра № 1400011302/28.09.16 г. в размер на 1200 лева; комплект остеосинтеза на Вебер по ф-ра № 1400011303/28.09.16 г. в размер на 180 лева; пирон за бедро- трохантерен, дълъг, със спирала, по ф-ра № 1400011343/01.10.16 г., в размер на 1997.23 лева. В производство по гр.дело № 13067/2017 г. на П.ски районен съд (ПРС) по предявен от него срещу работодателя му иск за присъждане на обезщетения за претърпените неимуществени и имуществени вреди от описаната трудова злополука, проведено с участието на ответното по това дело дружество, в качеството му на трето лице - помагач на „Г.“ ООД, с влязло в сила на 08.07.2020 г. Решение № 1428/03.12.19 г. по в.гр.д. № 2415/2019 г. на П.ски окръжен съд (ПОС), работодателят му бил осъден да му заплати обезщетение в размер на 54000 лева за претърпените от същата злополука неимуществени вреди, както и обезщетение за имуществени вреди в размер на 3039.51 лева, ведно със законната лихва върху двете суми от 28.09.16 г., но до датата на исквата молба, по която е образувано настоящото дело - 03.02.2021 г., „Г.“ ООД не бил му заплатил нищо от присъдените суми. Същевременно ответникът по настоящото дело бил солидарно отговорен с „Г.“ ООД за понесените от ищеца при претърпяната трудова злополука

неимуществени и имуществени вреди, на което основание станало и привличането му като помагач на „Г.“ ООД в приключилото съдебно производство по гр.д. № 13067/2017 г. на ПРС, доколкото той бил изпълнител по сключения с Община Х. Договор .... г. за възлагане на обществена поръчка с предмет: Инженеринг за обновяване за енергийна ефективност на многофамилни жилищни сгради, одобрени по Националната програма за енергийна ефективност по обособени позиции, измежду които и позиция 1 - Многофамилна жилищна сграда на адрес: Х., ул. “Г.Г.“ № 25. Като изпълнител по договора за обществена поръчка, описан в предходния абзац, ответникът, вече в качество на възложител, сключил с „Г.“ ООД Договор от 01.06.2016 г., с който му възложил извършване на СМР на посочения вече обект и конкретно - труд по поставяне на външна изолация. Със споразумение от 03.08.2016 г., сключено между „А.и.“ ООД, като главен изпълнител на обекта и Г.“ ООД, като подизпълнител на същия обект, двете дружества се били съгласили за съвместното осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при едновременната си работа на обекта, а в производството по приключилото вече дело било установено, че те са нарушили редица императивни законови разпоредби, вследствие което се е стигнало и до състоялата се с ищеца трудова злополука. Затова и тъй като чл. 49 от ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговарял за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението ѝ, а чл .53 от ЗЗД постановявал, че ако увреждането е причинено от неколцина, те отговорят солидарно, е поискал от съда да осъди ответника да му заплати сумите, за които е постановено влязло вече в сила решение за осъждане на неговия работодател, при участие на ответника като трето лице - негов помагач, тъй като е солидарно отговорен за претърпените от него имуществени и неимуществени вреди. В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който е взел становище, че предявеният иск е недопустим, а ако бъде разгледан, е неоснователен, като е изложил съображения. Относно недопустимостта – тъй като се касаело до трудова злополука, а липсвали твърдения той да е работодател на ищеца, затова нямал надлежна пасивна процесуална легитимация, а също е проведено и приключено съдебно производство за обезвреда на същите негови вреди и съобразно влезлите в сила съдебни актове ищецът е удовлетворен. Относно неоснователността ответникът е посочил, че не е надлежно материално

правно пасивно легитимиран да носи отговорност към ищеца за обезвреда на претърпените от него вреди, доколкото работодател на ищеца към датата на претърпяната от него трудова злополука е „Г.“ ООД, а той вече е бил осъден вече да го възмезди за претърпяването им. Според ответника, той не е солидарно задължен с „Г.“ ООД по отношение обезвредата на ищеца за вредите, претърпени при описаната от него трудова злополука, защото той му е възложил извършване на работата, при което е бил увреден, а отношенията му с „Г.“ ООД са облигационни, по договор за изработка, при изпълнение на който изпълнителят има оперативна самостоятелност и сам отговаря за осигуряване на безопасността на лицата, които е ангажирал, извършва работата на свой риск и със свои сили и средства и видно от споразумението, уговорената там солидарност е за едновременна работа на строежа, а ищецът не твърдял да е пострадал при извършване на такава именно работа, тъй че да може да ангажира уговорената със споразумението солидарна отговорност. Установените в мотивите на решението по приключилото съдебно производство факти имали сила съгласно чл. 223 от ГПК само в отношенията между третото лице-помагач и страната, която го е привлякла за участие в процеса, като в случая това е бил не ищецът в настоящото производство, а „Г.“ ЕООД, тъй че ищецът не можел да се позовава и ползва и от установеното в мотивите на съдебния акт по приключилото производство, за да обоснове от тях солидарната негова отговорност. Ответникът е навел като основания за неоснователност на иска и обстоятелствата, че в деня на настъпване на трудовата злополука с ищеца, на обекта, предмет на изпълнение от страна на „Г.“ ЕООД, е извършвана работа само и единствено от „Г.“ ЕООД, а не едновременна работа от това дружество и „А.и.“ ООД, предметът на дейност на сключения между двете дружества работи е бил изрично регламентиран с договора, в детайлна оферта на „Г.“ ЕООД от 25.05.2016 г., като оферираниите по количества и стойности работи са съответно били завършени с акт обр. 19 от 30.09.2016 г. и в тях се включвал наистина и демонтаж на скеле. От своя страна дружеството бил представило в съответствие с изискванията на ЗУТ за съгласуване в Община Х. инвестиционен проект за обекта на който се е състояла трудовата злополука, който във фаза работен проект, част План за безопасност и здраве, предвиждал всички мероприятия и дейности за осигуряване на безопасност на обекта, който е изпълнен, съобразно предвижданията в него. Използваното на

обекта скеле - рамково фасадно скеле е било в съответствие с всички изисквания на БДС, като е била дадена нужната декларация за съответствие в тази насока. С оглед акцесорното искане е взел становище за неговата неоснователност, изведена от неоснователността на главните искиове, както и като повдигнал възражение за изтекла погасителна давност за целия претендиран период, на основание чл.111,б.“в“ от ЗЗД.

П.ският окръжен съд е намерил, че предявените искиове са допустими, а разгледани по същество са основателни и доказани, поради което следва да се уважат изцяло. Съдът е намерил предявените искиове за допустими, а относно основателността е посочил, че на основание чл. 223, ал. 1 от ГПК, постановеното решение по гр.д. № 13067/2017 г. на ПРС, в производството по което „А.и.“ ООД е участвало като трето лице-помагач, привлечено от „Г.“ ООД, а Е.К. е бил също ищец има установително действие в отношенията между ищеца в настоящото производство и „А.и.“ ООД, доколкото именно ищецът е насрещна страна на третото лице „А.и.“ в производството пред ПРС. По отношение на мотивите на постановеното от ПРС решение, онова, което е установено в мотивите, съгласно чл. 223, ал. 2 от ГПК, е задължително за третото лице и страната, която го е привлякла, а конкретно в случая, между ответника по делото „А.и.“ ООД в отношенията му с „Г.“ ООД, тъй като първият е бил в производството пред ПРС трето лице- помагач на „Г.“ ООД.

Окръжният съд е установил от фактическа страна, че по силата на сключен на 12.08.2016 г. трудов договор във вр. с чл. 70, ал. 1 от КТ /със срок за изпитване до 6 месеца/, Е.К. е бил нает като общ работник в строителството при работодателя „Г.“ ООД. С Разпореждане № 5104-15-228/14.10.2016 г. на ТП на НОИ - П., декларираната с вх.№ 5101-15-297/06.10.2016 г. от осигурителя „Г.“ ООД - П. злополука, при която на 28.09.2016 г., около 15.30 ч., при демонтиране на рамково скеле на строителен обект „СМР за енергийна ефективност“ в град Х., ул. “Г.Г.“ № 25, Е.К. в момент на извършване на работата загубил равновесие и паднал на земята от около 4 метра, при което, съгласно етапна епикриза И.З. № 59153/16 г. на УМБАЛ „С.Г.“ ЕАД - П. получил: закрыта субтрохантерна фрактура на дясна бедрена кост; открита фрактура на радия на дясната ръка на типично място; фрактура на долния край на пубиса вдясно; фрактура на олекранона вдясно е била призната за трудова злополука по чл. 55, ал. 1 от КСО. Данните за понесените от ищеца при злополуката телесни увреждания, за понесени при

последвалия непосредствено след настъпването и болничен престой две оперативни интервенции - на 28.09.2016 г. и на 01.10.2016 г. и за заплатени за външен фиксатор за лигаментотаксис - 1200 лева, за комплект остеосинтеза на Вебер – 180 лева и за пирон за бедро-трохантерен, дълъг, със спирала - 1997.23 лева, са били установени и с епикриза по И.З № 59153/2016 и три броя фактури. По искова молба, подадена от Е.К. срещу „Г.“ ООД на 18.08.2017 г., е било образувано гр.дело № 13067/17 г. на ПРС, в производството по което Е.К. е претендирал от ответното дружество, негов работодател, на основание чл. 200 от КТ, да му заплати обезщетения в размери, както следва: от 10000 лева, като частичен иск от обезщетение в общ размер от 100000 лева, за неимуществените вреди, претърпени във връзка с телесните увреди, които е понесъл при трудовата злополука от 28.09.2016 г.; от 3377.23 лева, като обезщетение за имуществените вреди, претърпени в същата връзка, като разходи за лечение, ведно със законната лихва от датата на увреждането - 28.09.2016 г. При подаване на отговора на исквата молба пред ПРС, ответникът „Г.“ ООД е поискал да бъде конституиран като негов помагач „А.и.“ ООД, обосновавайки интереса си от привличането му с обстоятелствата, че при работата си на описания обект, находящ се на ул. “Г.Г.“ № 25, в Х., дружеството е действало като подизпълнител на „А.и.“ ООД по силата на договор от 01.06.2016 г., по който последното дружество е възложител, както и че на 03.08.2016 г. между двете дружества е било сключено споразумение за съвместно осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при едновременна работа на строежа „Инженеринг и обновяване за енергийна ефективност на многофамилна жилищна сграда, находяща се на адрес: град Х., ул. “Г.Г.“ № 25, като било уговорено, че за цялостното осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на строителната площадка отговарят длъжностните лица на двете дружества. С Определение № 11404/17 г., ПРС е конституирал „А.и.“ ООД като помагач на ответника по гр.д. № 13067/17 г. - „Г.“ ООД, признавайки наличен за него интерес, с оглед твърденията му за поета от двете дружества със сключеното споразумение солидарна отговорност за осигуряване на безопасни условия на труд. Като доказателства, както пред ПРС, така и в производството пред ПОС, са били приобщени договор от 01.06.2016 г. и споразумение от 03.08.2016 г., сключени между „Г.“ ООД и „А.и.“ ООД, като от тях се установявало, че с договора от 01.06.2016г. „А.и.“ ООД, като възложител е

възложил, а „Г.“ ООД, като изпълнител е приел да изпълни на свой риск, срещу възнаграждение и с осигурени от възложителя средства и материали, поставяне на външна изолация - само труд от квалифицирана работна ръка, на обект „Обновяване за енергийна ефективност за жил.блок ул. “Г.Г.“ № 25“, със срок на изпълнение на работата 30.09.2016 г. Изпълнителят се е бил задължил при изпълнение на работата да спазва действащата нормативна уредба, включително изискванията за охрана на труда, санитарните и противопожарни норми (чл.4) и се е съгласил, че всички вреди, нанесени на трети лица при изпълнение на строителството, ще се заплащат от него (чл.6,ал.3). Възложителят се е съгласил да оказва на изпълнителя нужното за изпълнение на работата съдействие (чл.7,ал.1), а приемането на работите се удостоверява с протокол, подписан от двете страни (чл.8). Споразумението от 03.08.2016 г. е било сключено на основание чл. 18 от ЗЗБУТ и е било такова за съвместно осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при едновременна работа на строежа. Съгласно него за цялостното осигуряване на безопасни условия на труд на строителната площадка отговаряли длъжностни лица и на двете дружества, поименно определени със споразумението - А.Ш. от страна на „А.и.“ ООД и М.П. от страна на „Г.“ ООД. Преди започване на работа от съответния изпълнител, гореспоменатите лица следвало да установяват с протокол обезопасеността на работната площадка, до определят лицата, които ще провеждат първоначалния, периодичния и ежедневните инструктажи, като не се допускат до извършване на СМР работници на изпълнителите, които не са преминали съответните инструктажи. Изпълнителите трябвало да осигуряват необходимите лични предпазни средства за персонала си. Специално внимание трябвало да се отделя на опасните зони на обекта и маршрутите за движение на хора и механизация-изкопи, шахти, скелета, товарно-разтоварни рампи и др. От ответника са били събрани писмени и гласни доказателства, с които установявал твърденията си, наведени в отговора, част от които са били такива на ищеца в производството пред ПОС, а именно: че „А.и.“ ООД е изпълнител, а Община Х. е възложител на надлежно съгласуван инвестиционен проект за обект „Многофамилна жилищна сграда в град Х., бул. “Г.Г.“ № 25 с рег.№ 725/13.05.2015 г. на Националната порграма за енергийна ефективност на многофамилни жилищни сгради, съдържащ във фаза Работен проект, част План за безопасност и здраве, предвидени мероприятия и действия за осигуряване на

безопасност на обекта, съгласно приложимите и относими към работата на обекта нормативни изисквания. Съгласно Плана за безопасност и здраве местоположението и специфичните характеристики на обекта налагали строго специфична организация на изпълнението, а оттам и на правилата по здравословни и безопасни условия на труд (ЗБУТ). Категорията на строежа и характерните особености на площадката налагали за координатор по безопасност и здраве /КБЗ/ за етапа на изпълнението да бъде определен консултант-надзорник юридическо лице, който от своя страна да определи правоспособно физическо лице от състава си, което ще има права и задължения на координатор. Името и личните данни на същия следва изрично да се впишат в договора на възложителя с надзорника, а назначеният координатор да изпълнява всички функции, предвидени в Нар. № 2 за ЗБУТ, които да се конкретизират и в договора и длъжностната му характеристика, а в договора със строителя и подизпълнителите да се записвала изрична клауза за изпълнение на нарежданията, издавани от КБЗ, свързани със задачите му по контрол за ЗБУТ. Организационните етапи за изпълнение на СМР, съгласно изискванията по ЗБУТ били очертани като пет, измежду които ремонтът и топлоизолацията на покрива, полагането на външна топлоизолация по стените и пода и на външна топлоизолация по фасадните стени на сграда били такива на етап трети, но с уговорката, че разделянето на тези етапи е било до известна степен условно, защото имало технологични застъпвания и като също е било видно, че етап втори е бил за подмяна на стара дограма, а етап четвърти - довършителни работи и инсталации включвал нова външна екстериорна мазилка, монтаж на нови ПВЦ водосточни тръби, доставка и монтаж на нови конзоли, обратен монтаж на климатични тела и т.н. С оглед оценката на риска, една от опасностите за увреждания, които биха могли да настъпят при изпълнение на СМР е била падането от височина - на етапи от втори до пети. По време на строителството следвало да се спазват стриктно всички изисквания на Нар. №2/2004 г. за минималните изисквания за здравословен труд при извършване на СМР. Основните конкретни организационни и технологични мероприятия, които трябвало да се предприемат от строителя и контролират от КБЗ, без да се счита, че те са напълно достатъчни са били: за изпълнение на всеки вид работа, свързан с опасностите, установени с оценка на риска, координаторът щял да изисква от изпълнителите писмени инструкции по безопасност и

здраве и копие от всяка инструкция ще се поставя на видно място в обсега на площадката; за преодоляване на опасностите на етап трети, полагането на топлоизолацията да се изпълнявала по допълнително разработен план от техническия ръководител и КБЗ, в който план да се описвали задължително мероприятията по ЗБУТ, за да се считал той като актуализация на ПБЗ на основание чл. 11, т. 3 от Нар.№ 2/04 г., като за изпълнението им следят техническият ръководител и КБЗ, а съпътстващите ги мероприятия по ЗБУТ били: обезопасяване на стълби, скелета и парапети; при работа на височина да се изпълняват обезопасени устойчиви скелета и проверени стълби, а временните съоръжения за укрепване на конструкции и други да се демонтират по нареждане на техническия ръководител; изолационните работи да се изпълняват, след като от техническия ръководител и бригадира са взети необходимите мерки за безопасност, включително във връзка с падане от височина; за етап четвърти – главна особеност и съществуващи опасности произтичали от съвместяването /застъпването/ по отделни графици за специалностите, от използването на скелето по фасадите и подечника, като скелето трябвало да се монтира от обучени за целта мазачи, след специален производствен инструктаж и наблюдение от КБЗ и техническия ръководител, работите да се извършват върху стабилно укрепени скелета, като стълбищните площадки и рамена на стълбища да са обезопасени по време на работите; работата по и около фасадните скелета е била изрично посочена като място със специфичен риск и изисквания по БЗ за този строеж, а посочената там схема №5 не е приложена към ПБЗ в случая; за отговорните по ПБЗ лица той препращал към отделно приложен списък, но от приложения такъв е било видно, че няма определени поименно отговорни за приложението му лица. Изрично посочени с ПБЗ мерки и изисквания, които трябвало да се спазват за осигуряване на безопасност и здраве при извършване на СМР, включително за местата със специфични рискове са били съответно: забраната да се допускат до работа на обекта лица, които не са преминали начален или периодичен инструктаж на обекта, не са запознати с изискванията на ЗБУТ и не са снабдени с лични предпазни средства и работно облекло; лицата, намиращи се на строителната площадка да ползват предпазни каски, а всички работници, които работят на височина да ползват предпазни колани със сбруи; работите на височина да се извършват при осигурена безопасност от падане чрез подходящо оборудване, колективни

или лични предпазни средства, като предпазни ограждения, скелета, платформи и защитни мрежи, позициониращи колани с раменно-бедрен колан/сбруя/; падането от височина да се предотвратява чрез приспособления, които са достатъчно високи и изградени най-малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или еквивалентно алтернативно решение. Използваното в случая за работа на обекта скеле, осигурено от него е било в съответствие с всички изисквания на БДС, съгласно дадената за целта декларация. Фирмата му е изработила програма за управление на риска при „Ремонт и топлоизолация на покрив, полагане на топлоизолация по фасада и под“ на обекта „Многофамилна жилищна сграда в Х., бул. “Г.Г.“ № 25. Според ПОС прочитът на същата сочил, че монтажът и демонтажът на скеле и работа на височина следвало да се извършват от обучени и инструктирани строителни работници, под непосредственото наблюдение и контрол от страна на технически ръководител, като на всички работници, преди започване на работа, следвало да бъдат осигурени необходимите лични и специални предпазни средства: подходящи обувки, работно облекло, каска с подбрадник; в програмата за ежедневен инструктаж да се обръщало особено внимание на работата на височина, като всички работници следвало да се запознаят с оценката на риска и инструкцията за ЗБУТ. Съгласно детайлната оферта на „Г.“ ООД и подписаният от двете дружества протокол обр. 19 от 30.09.2016 г., работата по монтаж и демонтаж на скелето е била предвидена за изпълнение и реално изпълнена от страна на „Г.“ ООД. На 05.07.2016 г. между „Г.“ ООД и „А.и.“ ООД е бил подписан протокол от среща по здраве и безопасност, съгласно който предвидените мерки, според Програмата за управление на риска „Ремонт и топлоизолация на покрив, полагане на топлоизолация по фасада и под“, са били неразделна част от ПБЗ и Споразумението по чл. 18 от ЗЗБУТ и че изпълнителят се задължавал да разработи собствени мерки, свързани с безопасността при работа за извършваните от него дейности на територията на обект „Многофамилна жилищна сграда в Х., бул. “Г.Г.“ № 25. Разпитаният на 13.07.2021 г. св. П., на когото дружествата „Г.“ ООД и „А.и.“ ООД са му били известни, защото е осъществявал като служител на фирма „С.с. К.“-В. инвестиционен контрол на жилищния блок в град Х., на ул. “Г.Г.“ № 25, на който се изпълнявали СМР по саниране, е посочил, че в деня на злополуката, за която разбрал след случването ѝ, когато сутринта преминал покрай обекта,

видял, че се демонтира скелето от южната страна на блока и че там работели само работници на „Г.“, а не и на „А.и.“ ООД. В отговор на въпросите на съда и на пълномощника на ищеца за това как е разбрал, че работниците, които е видял, са такива точно на фирма „Г.“ ООД, св. П.е посочил, че осъществяваният от него инвестиционен контрол е бил само документално, а не на обекта, и че по повод същия е контактувал само с г-н Щ., управител на „А.и.“ ООД и с Общината, а за „Г.“ ООД знаел, че по договор е подизпълнител на „А.и.“ и че ако не се лъжел, съгласно договора монтажът и демонтажът на скелето било поверено и се изпълнявало от „Г.“ и затова, като видял, че се демонтира скелето, като знаел, че по договор това се изпълнява от „Г.“, и като видял на място в този ден М.Л., за който мислел, че бил от „Г.“, макар да не може да каже точно колко души са работели на обекта, когато е минал, а само, че били много хора, и да не ги познава поименно, казал, че са работели работниците на „Г.“, защото знаел, че по договор тази фирма извършвала тази дейност, а той бил запознат с договора. В производството по приключилото пред ПРС гр.д. № 13067/17 г. ответникът „Г.“ ООД е повдигнал с отговора си възражение за съпричиняване на вредите от страна на ищеца Е.К., с проявена от него груба небрежност по смисъла на чл. 201 от КТ, доколкото, извършвайки работата си по демонтажа на скелето, вместо да преминава по специално монтираната за целта стълба, преминавал от външната страна на скелето, в нарушение на проведения с него инструктаж за работа на скелето и на многократните отправени му в същия ден забележки по повод на това нарушение както от другите работници на обекта, така и от техническия ръководител на обекта и възражение за прекомерност на търсеното обезщетение за неимуществени вреди с оглед принципа на справедливост. След като е бил уведомен за конституирането му като помагач на ответника по гр.д. № 13067/17 г. на ПРС, „А.и.“ ООД е посочил, че не желае да участва в процеса, но в изпълнение на дадените му от съда указания е изразил становище, че е изпълнил всички задължения по така сключеното споразумение за осигуряване на безопасни и здравословни условия на труд, че в деня на злополуката, на строителната площадка СМР са били извършвани само от подизпълнителя „Г.“ и че съгласно т. 3 от споразумението техническият ръководител на съответния изпълнител е имал задължение преди започване на работата да установи безопасността на работната площадка и в случая това е бил техническият ръководител на „Г.“

ООД. В първо съдебно заседание пред ПРС на 07.03.2018 г., ищецът е бил оспорил твърденията на ответника, на които е било основано възражението за груба негова небрежност, твърдейки, че сочената с отговора специална стълба не е била налична, че не му е бил проведен ежедневен инструктаж и че никой не му е правил бележки за неправилно придвижване по скелето, тъй че оспорва да е проявил груба небрежност и тя да е довела до злополуката. В съдебно заседание на 18.06.2019 г., по искане на ищеца е било допуснато изменение на иска му за претендираното обезщетение за неимуществени вреди, който да се счита предявен за общата сума от 100000 лева. След събиране на допуснатите на страните доказателства с Решение № 3018/15.07.2019 г., съдът на първа инстанция е осъдил ответника „Г.“ ООД да заплати на Е.К. сумата от 100000 лева, като обезщетение за претърпените вследствие на злополуката неимуществени вреди и сумата от 3377.23 лева, като обезщетение за претърпените вследствие на злополуката имуществени вреди и двете- ведно със законната лихва от 28.09.2016 г. За постановяване на посочения резултат, ПРС е бил приел за установено в производството пред него, че: като работник по трудов договор от 12.08.2016 г. при ответното дружество, ищецът е претърпял на 28.09.2016 г., при изпълнение на работа на обект в град Х., ул. “Т.Г.“ трудова злополука; че при падане от скелето на обекта, ищецът е претърпял телесни увреди, съгласно приетото по делото заключение на СМЕ, изготвено от в.л. Б., на които е описан ход на лечение и възстановяване, което е прието за неприключило към датата на решението; че съпричиняване на злополуката от страна на ищеца не е било установено в производството; че степента и характера на понесените увреди правят претендираното от ищеца обезщетение от 100000 лева за неимуществените вреди, претърпени във връзка с тях е справедливо, поради което искът му за тях следвало да се уважи в пълния претендиран размер; че писмените доказателства, представени от ищеца, са установили и твърдените като претърпени от него във връзка със злополуката имуществени вреди, тъй че искът му за обезщетение в размер на 3377.23 лева за същите следвало да се уважи изцяло. Липсвали нарочни мотиви по отношение установеност на предпоставките, при посочване на които ответникът в производството е привлякъл за свой помагач „А.и.“ООД, но в диспозитива е било посочено, че решението е постановено при неговото участие като помагач на ответника. При обжалване на постановеното от ПРС решение от страна на „Г.“ ООД,

пред ПОС е било образувано в.гр.д. № 2415/2019 г., по което, с Решение №1428/03.12.2019 г., постановеното от ПРС Решение № 3018/15.07.2019 г. е било отменено за сумата над 54000 лева - обезщетение за неимуществени вреди и за сумата над 3039.51 лева - имуществени вреди, като за разликите над посочените суми и до претендираните 100000 лева и 3377.23 лева исковете на Е.К. са били отхвърлени. За постановяване на посочения резултат, като е взел предвид, че спорът пред него, с оглед подадената жалба, е концентриран върху неправилност на изводите на първата инстанция относно неустановеност на възражението на „Г.“ ООД за съпричиняване на вредите от пострадалия при злополуката работник, въззивният съд не е обсъждал отново въпросите за наличие на трудово правоотношение между ищеца и ответника, за настъпване на злополуката от 28.09.2016 г. и за признаването ѝ за трудова, както и за вида и характера на получените от Е.К. при злополуката наранявания, а по отношение на въздигнатия с жалбата като спорен пред него въпрос е приел, че по делото е било категорично установено неизпълнение от страна на работодателя на редица нормативни изисквания, свързани както с непълното обезопасяване на скелето - липса на первази и защитна лента, така и с допускане на работа до него на необучени лица, които не притежават знания и умения за безопасна височинна работа, непровеждане на ежедневния инструктаж за безопасна работа по демонтаж на скеле и най-вече - допускане до работа на лица без предпазни средства- обезопасителни колани, специални обувки, ръкавици и каски, неосигуряване на непосредствен контрол на техническия ръководител на обекта при демонтажа на скелето, но също така и че Е.К. е допринесъл за злополуката и претърпените от него вследствие на същата вреди, като е пренебрегнал основно правило за безопасност- да ползва при преминаване от едно ниво на скелето на друго нива предвидената за това стълба, като приносът му е определен на 10%, а след като за справедлив в случая е намерил размер на обезщетението за неимуществени вреди от 60000 лева, е достигнал до присъдените 54000 лева, след намалението му поради съпричиняването, със сумата от 6000 лева. Само с оглед съпричиняването от 10% е било намалено и присъденото на Е.К. от първа инстанция обезщетение за имуществени вреди, при приета пълната установеност на твърденията му във връзка с претендираното такова. Това решение също е било постановено при участието на „А.и.“ ООД като трето лице - помагач на ответника

/жалбоподател в това производство/, но като и в него липсвали мотиви относно установеността на твърденията на ответника за интереса от привличането му, при които е конституирано като негов помагач. С Определение № 520/08.07.2020 г. по гр.д. № 1054/20 г. на ВКС, IV-то гр.отд., не е било допуснато касационно обжалване на постановеното по в.гр.д. № 2415/19 г. на ПОС Решение № 1428/03.12.2019 г. и то е било влязло в сила на посочената дата.

С оглед така приетите за установени в производството факти ПОС е достигнал до правни изводи по същество, като е приел че искът е основателен, ответникът е надлежно материално правно легитимиран, тъй като съгласно чл. 49 от ЗЗД, този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа, а според съдебната практика по приложение на цитираната разпоредба, както и на разпоредбите относно солидарността по чл. 121 и следващите от ЗЗД, отговорността по цитираната разпоредба е безвиновна, гаранционно-обезпечителна, тя е отговорност на възложителя на работа на друго лице, което може да бъде както физическо, така и юридическо лице, възлагането на работата може да е както по трудов, така и по друг вид договор, като за възникването на отговорността е без значение дали работата е извършена срещу заплащане или безвъзмездно, и отговорността на възложителя не отпада, ако изпълнителят на свой ред превъзложи работата на свои работници или на подизпълнител. Отговорността на лицата, които са възложили другиму извършването на някаква работа, за вредите, причинени при или по повод на тази работа, е за чужди противоправни и виновни действия или бездействия и произтича от вината на натоварените с извършването на работата лица. ПОС е приел, че увреденият при изпълнение на възложената работа може да иска заплащането на обезщетение, както от прекия причинител, така и от отговорното за действията му лице, като те носят солидарна отговорност спрямо него, а когато организацията на работата, ръководството и контролът и са осъществявани едновременно от служители на две отделни предприятия, отговорността за непозволено увреждане е и на двете, а отговорността им пред увреденото лице е солидарна (Постановление № 17 от 18.XI.1963 г., Пленум на ВС). Когато едно от предприятията е и работодател на пострадалия, то неговата отговорност се реализира по реда на чл. 200 КТ,

отговорността на преките причинители на деликта е по чл. 45 ЗЗД, а тази на предприятието възложител на работата - по чл. 49 ЗЗД. Пострадалият разполага с възможност да насочи иска си срещу всеки един от отговорните за вредите или да претендира солидарното им осъждане. Когато с влязъл в сила съдебен акт на пострадал е било присъдено обезщетение за претърпени от него вреди по отношение на един от солидарно отговорните спрямо него на различни основания лица, като кредитор той може да търси цялото вземане от всеки от един от останалите съдлъжници, последователно, в отделни искиви процеси, на друго правно основание, докато се удовлетвори изцяло за вземането си и само при пълно изпълнение на дълга от солидарно отговорен длъжник, се погасява отговорността на останалите съдлъжници, противно на становището на ответника в отговора на исковата молба, че недопустимо било различието на два различни реда за защита при увреждане на здравето от трудова злополука - единият като обективна отговорност на работодателя при временна неработоспособност, а вторият - като гаранционно-обезпечителна отговорност по чл.49 от ЗЗД спрямо трето за възникналата трудовоправна връзка лице. Ето защо ПОС е приел, че всички доводи на ответника за липса на основание за ангажиране на неговата отговорност и за липса на надлежна негова материалноправна легитимация по предявените от ищеца искиве, са несъстоятелни в случая, предвид категорично установените в производството факти, а именно че: ответникът е бил главен изпълнител на възложителя Община Х., а работодателят на ищеца „Г.“ ООД е подизпълнител на „А.и.“ ООД по силата на възлагане въз основа на договор за работа на обекта, на който се е състояла трудовата злополука с ищеца, като между двете дружества отделно от договора от 01.06.2016 г. е било сключено и споразумение от 03.08.2016 г. за съвместно осигуряване на здравословни и безопасни условия на труда при едновременната работа на обекта, съгласно което, поименно определените и от двете дружества лица отговарят за цялостното осигуряване на ЗБУТ на строителната площадка, а това води до солидарната отговорност и на двете дружества за вредите, претърпени от ищеца вследствие на бездействието и неизпълнението на изискванията на приложимите в случая нормативни актове по осигуряване на ЗБУТ на работната площадка от съответните длъжностни лица, солидарно отговорни за осигуряването им, съгласно сключеното споразумение. Тезата на ответника, че сключеното споразумение касае солидарност на

задължението само за едновременно изпълняваните работи, каквато в случая не е налична, не се споделя от ПОС, защото не цени показанията на св. П. като такива, установяващи твърдението на ответника, че в деня на злополуката само работници на „Г.“ ООД са работили на строежа, доколкото той не свидетелства за факти, които е възприел, а казаното е било негово умозаклучение, основано на известните му договорни отношения между изпълнител и подизпълнител, съгласно които именно „Г.“ трябвало да изпълнява демонтажа на скелето, но като не познава поименно работниците на нито едно от двете дружества, за които му е известно, че са ангажирани с работа на този обект - „А.и.“ ООД и „Г.“ ООД, не знае точно колко хора са работили в този ден, впечатленията му са инцидентни- от преминаването му покрай обекта сутринта в деня на злополуката и като сам е посочил, че само документално е осъществявал контрол, във връзка с който е контактувал основно с управителя на „А.и.“ ООД и с Община Х., но не и като е изпълнявал такъв на място на обекта. Съдът е приел, че неустановеността на твърдението на ответника, че в деня на злополуката само работници на „Г.“ са работили на обекта, няма голямо правно значение, защото е счел, че не едновременност по отношение на фактическото изпълнение е смисълът на понятието „при едновременна работа на строежа“, по повод която е подписано споразумението от 03.08.16г., а едновременност от правна страна, а тя е обоснована от фактите, че съгласно договора от 01.06.2016 г., възложителят осигурява материалите и средствата, а изпълнителят - само работната ръка, труда на обекта - т.е. касаело се до едновременно изпълнение на работата, доколкото изпълнителят, който предоставя само работна ръка, не би имал възможност да приложи същата, без да е едновременно с това налице изпълнението на другата страна, осигуряваща съгласно договора материалите, средствата и организацията за цялостното изпълнение на работата; като посочената едновременност се обуславяла и от естеството на работа на обекта такова, каквото е ясно описано в одобрения план за безопасност и здраве, представен от самия ответник, а именно: като обект, на който ще се изпълняват много и различни по естеството си работи, възложени на един и същ главен изпълнител, които, макар и примерно разделени на етапи и изпълнявани от лица с различни специалности и квалификации, ще се застъпват технологично, което от своя страна завишава и специфичните рискове и изисква специфична организация при изпълнението им, а също и

като характерните особености на работа на площадката налагат задължително определяне на координатор по безопасност и здраве за етапа на изпълнението, конкретно- консултант-надзорник-ЮЛ, което от своя страна да определи правоспособно физическо лице измежду състава си, което ще има правата и задълженията на координатор, като назначеният/определеният за целта да изпълнява всички функции, предвидени от Нар. №2/2004 г. Според ПОС е наличие мълчаливо признание и със сключеното от 03.08.2016 г. споразумение, което следва по време сключването на договора от 01.06.2016 г. и предшестващата го оферта от 20.05.2016 г. на „Г.“ ООД, съгласно които това дружество ще участва в работата само с труд, включително по монтаж и демонтаж на скелето, но въпреки това, в тежест на длъжностни лица и на двете дружества са поставени отговорности за цялостното осигуряване на ЗБУТ на строителната площадка. Ето защо ПОС не цени от правна страна като освобождаващи ответника от отговорност спрямо ищеца доводите на ответника, че отношенията му с „Г.“ ООД са облигационни, по договор за изработка, по който изпълнителят имал оперативна самостоятелност и сам отговарял за безопасността на лицата, които е ангажирал, тъй като извършвал работата на свой риск и със свои средства, срещу възнаграждение, и като липсвала уговорена между тях със сключеното споразумение солидарност, тъй като тя касаела само едновременна работа, каквато в случая не била налице, а счита, че доколкото ответникът е бил главен изпълнител на обекта, на който се е състояла трудовата злополука с ищеца, върху него, като такъв, с оглед на нормативните изисквания, както и с оглед сключеното на 03.08.2016 г. споразумение е тежала отговорността за организация на работата и създаването на безопасни условия на труд, а те не са били такива единствено и само на подизпълнителя „Г.“ ООД . Било е категорично установено във вече приключилото производство по делото на ПРС, в което ответникът е бил трето лице – помагач на „Г.“ ООД, решението по което има установително действие в отношенията между ищеца и ответника по настоящото дело, тъй като третите лица-помагачи са приравнени спрямо силата на пресъдено нещо на самата подпомагана страна и чл. 223, ал. 1 ГПК сочил, че решението има установително действие в отношенията на подпомагащата страна и насрещната страна, а до злополуката се е стигнало поради неспазване на редица нормативни изисквания, свързани както с непълното обезопасяване на скелето - липса на первази и защитна лента, така и с допускане на работа до

него на необучени лица, които не притежават знания и умения за безопасна височинна работа, непровеждане на ежедневния инструктаж за безопасна работа по демонтаж на скеле и най-вече - допускане до работа на лица без предпазни средства- обезопасителни колани, специални обувки, ръкавици и каски, неосигуряване на непосредствен контрол на техническия ръководител на обекта при демонтажа на скелето, които задължения са тежали с еднаква сила и върху ответника в настоящото производство, който е бил трето лице – помагач на „Г.“ ООД в производството пред ПРС, в качеството му на главен изпълнител на обекта, без оглед какви подизпълнители е наел за всяка една конкретна работа, която е била включена в обхвата на проекта, както и по силата на подписаното в тази връзка споразумение от 03.08.2016 г. Първоинстанционният съд е приел, че в конкретния случай, в съдебните актове и на първа, и на втора инстанция, в производството, което вече е приключило, липсват каквито и да са мотиви по отношение установеността на обстоятелствата, които ответникът е изтъкнал като мотивиращи интереса му от привличане на третото лице - негов помагач, тъй че вътрешните отношения помежду им, включително естеството на сключения договор и споразумение, биха могли да бъдат предмет на изследване в производство по чл. 127 от ЗЗД, когато някой от тях заплати на пострадалия, но не и да се изследват подробно в това производство. Първоинстанционният съд е приел, че размерът на вземанията на ищеца за обезщетенията, които претендира не може да бъде различен по отношение на различните солидарно задължени към пострадалия лица и се обхваща от установителното действие на влязлото в сила решение. Не е било установено пред ПОС „Г.“ ООД да е изплатил отчасти или изцяло на ищеца присъдените му с влязлото в сила решение обезщетения за неимуществени и имуществени вреди, с което, на основание чл. 123, ал. 1 от ЗЗД изпълнението му да го е освободило от отговорност към ищеца, като солидарно отговорен с осъденото вече дружество длъжник, а от това следвал извод за основателност на исковете. Окръжният съд е приел за частично основателно възражението на ответника за изтекла в негова полза погасителна давност за целия претендиран период, по отношение искането за присъждане на законна лихва върху претендираните обезщетения, считано от датата на увреждането, като на основание чл. 111, б. “в“ от ЗЗД е уважил претенцията на ищеца за присъждане на законна лихва върху обезщетенията за имуществени и неимуществени вреди за времето от 03.02.2018 г. - три

години назад от датата на завеждане на исковете му на 03.02.2021 г. и да се отхвърли за периода 28.09.2016 г. - 02.02.2018 г.

При осъществяване на служебната проверка по чл.269 от ГПК настоящата инстанция намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Първоинстанционният съд е изяснил обстойно фактите по делото, като е изложил своите аргументи при обосноваване кои доказателства кредитира, а също и тези на които не дава вяра - показанията на св. П., като такива за невъзприети от него факти, а като умозаклучения основани на известните му договорености между основен изпълнител (ответника) и подизпълнител („Г.“ ООД), инцидентност на впечатленията му от сутринта на датата на злополуката (а тя е станала следобед), както и от осъществявания от него само документален контрол, но не и на самия строителен обект.

Няма спор между страните, че въззивникът „А.и.“ ООД е сключил на 12.12.2015 г. с Община – Х. договор за обществена поръчка за извършване на СМР по „Национална програма за енергийна ефективност на многофамилни жилищни сгради“ с обект жилищна сграда в град Х., бул. „Г.Г.“ № 25. На 01.06.2016 г. въззивникът с договор е възложил на „Г.“ЕООД строително-монтажни работи по отношение на посочената сграда изразяващи се в труд за поставяне на външна изолация с материали на възложителя. Не са ангажирани доказателства за легалност на посоченото превъзлагане от страна на „А.и.“ ООД съгласно разпоредбите на действащия към момента на договора ЗОП от 2004 г., а именно чл. 45а и сл. Независимо от сключване на договор за подизпълнение основният изпълнител не се освобождава от отговорност за изпълнение на договора – чл. 45а, ал. 1 от ЗОП-2004 г. Тази отговорност е установена и в последващия ЗОП влязъл в сила на 15.04.2016 г. - чл. 66, ал. 12. По силата на законово задължение – чл. 18 от ЗЗБУТ „А.и.“ ООД и „Г.“ ЕООД са сключили на 03.08.2016 г. споразумение за съвместно осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при едновременна работа при извършване на СМР на посочения обект.

На основание чл. 223, ал. 1 от ГПК с постановяване на съдебно решение № 3018/15.07.2019 г. по гр.д. 13067/2017 г. на П.ски районен съд, частично изменено с решение № 1428/03.12.2019 г. по в.гр.д. 2415/2019 г. на П.ски окръжен съд е установено между страните, че е вследствие настъпила трудова злополука на 28.09.2016 г. на първоначалния ищец по делото Е.К. с

работодател „Г.“ ЕООД са причинени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, както и имуществени вреди, изразяващи се в разходи за лечение на последиците от трудовата злополука. Установителното действие на посочените решения спрямо настоящия въззивник не погасява възможността за предявяване на осъдителна претенция от страна на увредения при идентична фактическа обстановка на друго правно основание, защото само установяването не защитава в пълнота правата на пострадалия. Т.е. не е налице идентичност между установяване от една страна и осъждане от друга и ето защо доводът за погасена възможност на пострадалия да води процес спрямо третото лице, в случая това е въззивника, е неоснователен. С оглед установените в предходно съдебно производство размер на неимуществените и имуществените вреди със задължителна сила между страните в настоящия процес е неоснователен аргументът за липса на мотиви с оглед чл. 52 от ЗЗД към решението на първостепенния съд относно размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди.

Съгласно чл. 5, ал. 2 от ЗЗБУТ „в процеса на проектирането, строителството и въвеждането в експлоатация на обектите възложителят е отговорен и изисква, а съответните контролни органи контролират спазването на правилата и нормите за здравословни и безопасни условия на труд от проектанта и от строителя“. Според чл. 6 от Наредба № 2 от 22 март 2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи „възложителят или упълномощеното от него лице не се освобождава от отговорност по отношение на осигуряването на ЗБУТ независимо от това, че в процеса на договаряне са определени един или повече координатори за изпълнение на задачите по чл. 7 и 11“. Посочените две разпоредби конкретизират общото правило на чл. 49 от ЗЗД и обуславят обективната отговорност на възложителя. При така изложените фактически твърдения и петитум в исковата молба следва по силата на закона солидарност в отговорността на ответника по този иск с ответника по предходния процес, като съпричинители на деликта, като отговорността на двете юридически лица е гаранционнообезпечителна. В ППВС 17/18.XI.1963 г. и ТР 45/19.04.1990 г. по гр.д. 33/1989 г. на ОСГК, когато работник на едно предприятие причини вреди заедно с работник на друго предприятие на трето лице и двете предприятия са отговорни по чл. 49 ЗЗД солидарно спрямо пострадалия.

Когато едно от предприятията е и работодател на пострадалия, то неговата отговорност се реализира по реда на чл. 200 КТ, а тази на предприятието възложител на работата – по чл. 49 ЗЗД. Така цитираната практика води до извод за неоснователност на въззивната жалба за твърденията за наличие на противоречие на съдебното възприятие на ПОС за вида на търсената защита – от една страна приета възможност за солидарна отговорност, а от друга обезвреда за вреди по КТ, която вече е присъдена спрямо друго лице, а ответното дружество не е работодател на ищеца и ето защо е несъмнена пасивната процесуална легитимация на дружеството-въззивник. Деликтът е един, задължението е едно, но то може да бъде „разпределено между съпричинителите по волята на кредитора - той има право да търси цялото вземане само от един от длъжниците или различни части от всеки поотделно - в общ или отделни процеси, без да е длъжен заявените части да са действително съответни на дела на дадения ответник в съпричиняването на вредата, нито на договореностите във връзка с това между съпричинителите“ – Р-134/08.12.2021 г. по гр.д. 1081/2020 г., ГК, IV г.о. на ВКС. Ето защо ирелевантни са за пострадалия вътрешните договорености между възложител и изпълнител, като в конкретния случай е без значение дали е имало работници и служители на обекта на въззивника или не, както е изяснено в ППВС 9/1966 г. отговорност по чл. 49 ЗЗД възниква за лицето, което е възложило работата другиму и тогава, когато вредите са причинени виновно от лицето, на което е възложена работата, чрез действия, които съставляват извършване на възложената работа, или чрез бездействия за изпълнение на задължения, които произтичат от закона, техническите и други правила или от характера на работата. А категорично е установено неизпълнение от страна на работодателя на редица нормативни изисквания, свързани както с обезопасяването на скелето - липса на первази и защитна лента, така и с допускане на работа до него на необучени лица, които не притежават знания и умения за безопасна височинна работа, допускане до работа на лица без предпазни средства- безопасителни колани, специални обувки, ръкавици и каски, неосигуряване на непосредствен контрол на техническия ръководител на обекта при демонтажа на скелето. Отговорност по чл. 49 ЗЗД съществува и когато причинителят на увреждането е нарушил дадените му указания или надлежните правила за извършване на възложената работа. С ППВС 7/1958 г. е разяснено, че отговорността по чл. 49 ЗЗД е за чужди виновни

противоправни действия; тя има обезпечително-гаранционна функция, не произтича от вината на лицето, което е възложило работата. Освобождаването от тази отговорност би могло да бъде в случаите на липса на вреда; ако действията на изпълнителя не са виновни и противоправни или ако вредата не е причинена при и по повод на възложената работа, като в конкретния случай е доказана вреда, причинена след нарушаване на редица правила и норми свързани със ЗБУТ и е при възложената работа. Съгласно чл. 16 от Наредба № 2 от 22.03.2004 г., строителят (настоящия въззивник) осигурява инструктажа, обучението, повишаването на квалификацията и проверката на знанията по ЗБУТ на работещите, като подизпълнителя („Г.“ ЕООД), по силата на чл. 18 съгласува своите действия за осигуряване на ЗБУТ със строителя, който го е наел.

Видно от сключения на 01.06.2016 г. договор за изработка между „А.и.“ ООД като възложител и „Г.“ ЕООД като изпълнител - чл. 4 и 5 определят контрола осъществяван от възложителя и налагането на условия от същия. Видно от договора и от събраните по делото доказателства организирането на строителната площадка, доставката на строителното скеле, набавянето на средства и материали са задължение на възложителя, което той е изпълнявал. Съгласно ППВС 17/63 г. отговорността от непозволено увреждане, когато по договор между две предприятия едното е възложило на другото определена работа, при извършването на която настъпят вреди, при контрол и организация на работата, тогава отговорността за вредите от непозволено увреждане е и в тежест на това предприятие. Гаранционно-обезпечителната отговорност на възложителя се определя не от противоправно и виновно поведение на негов служител при и по повод изпълнение на възложената работа, а от противоправно поведение на служител на изпълнителя по договора. След като възложителя и изпълнителя са си поделили отговорността по ръководство и контрол на строежа, а още повече и по спазване на правилата за безопасни условия на труд – съгласно подписаното между тях на 03.08.2016 г. споразумение за съвместно осигуряване на ЗБУТ, поради неизбежността му съгласно чл. 18 от ЗЗБУТ, то отговорността спрямо пострадалите не може да се възложи само на един от тях, а трябва да бъде споделена.

Ето защо гаранционно-обезпечителната отговорност по чл. 49 от ЗЗД и на възложителя – настоящия въззивник за заплащане на определените в

предходния процес суми е налице. Няма данни, нито твърдения, че присъдените суми са частично или изцяло заплатени от работодателя на пострадалия. Затова ищецът, респ. неговите наследници могат да търсят сумите и от друго солидарно отговорно лице – „А.и.“ ООД.

Не се установи недопустимост на произнасянето на ПОС чрез негово допълнително решение 261014/10.12.2021 г. Производството е иницирано от страна в процеса пред въззивната инстанция срещу прекратителен диспозитив в първото решение на ПОС. Въз основа на това сезиране от страна по делото въззивният съд се е произнесъл със съдебен акт със задължителни указания към ПОС. В допълнителното решение са налице собствени негови мотиви, както и препращане към мотивите на първото решение, които не е необходимо да бъдат преповтаряни.

Обсъденото обосновава извода за неоснователност на въззивната жалба и потвърждаване на първоинстанционното решение като правилно.

С оглед на този изход по спора във връзка с изричната претенция на въззиваемата страна за присъждане на разноски при условията на чл. 38 от Закона за адвокатурата и представения договор за правна защита и съдействие, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на адвокат Ж.С. З. с ЕГН – *****, вписана в Адвокатска колегия – С.З., адрес на кантора: град С.З., ул. „Х.Д.А.“ № 89, ет. 4, офис 2 сумата от 2241.18 лева за въззивното производство.

Предвид изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260933/26.07.2021 г., допълнено с Решение № 260014/10.12.2021 г. по гр.д. 352/2021 по описа на Окръжен съд – П., с което е осъдено „А.и.“ ООД с ЕИК - ....., със седалище и адрес на управление в град П., район „Ю.“, ул. „Б.С.“ № 20, офис 1, в качеството му на главен изпълнител на обект „Многофамилна жилищна сграда в град Х., бул. „Г.Г.“ № 25, с рег. № 725/13.05.2015 г. на „Национална програма за енергийна ефективност на многофамилни жилищни сгради“ с възложител Община - Х., както и на възложител по сключен между него и подизпълнителя „Г.“ ООД

договор от 01.06.2016 г. и споразумение от 03.08.2016 г. за съвместно осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при едновременна работа на строежа/обекта „Инженеринг и обновяване за енергийна ефективност на многофамилна жилищна сграда, находяща се на адрес: град Х., ул. „Г.Г.“ № 25“, да заплати солидарно с „Г.“ ООД с ЕИК - ....., със седалище и адрес на управление: град П., район „Ю.“, ул. „С.“ № 43, ет. 1, ап. 1, осъден за обезщетяване на същите вреди с влязло в сила решение по гр.дело № 13067/2017 г. по описа на П.ски районен съд на ЕЛ. Б. К. с ЕГН – *****, ИВ. ЕМ. К. с ЕГН – ***** и В. ЕМ. К. с ЕГН – ***** и тримата с постоянен адрес: село Р., община „М.“, област П.ска, ул. „В.Л.“ № 90 в качеството на правоприменици - наследници по закон на починалия в хода на производството ЕМ. ИВ. К. с ЕГН - *****, пострадал при трудова злополука от 28.09.2016 г., състояла се на описания обект, сумите от 54000-петдесет и четири хиляди лева - обезщетение за неимуществени вреди и от 3039.51-три хиляди тридесет и девет лева и петдесет и една стотинки - обезщетение за имуществени вреди, присъдени му в производството по приключилото с влязло в сила на 08.07.2020 г. решение № 1428/03.12.2019 г. по в.гр.д. № 2415/2019 г. на П.ски окръжен съд, с което е частично отменено Решение № 3018/15.07.2019 г. по гр.д. № 13067/2017 г. на П.ски районен съд - за сумите над 54000-петдесет и четири хиляди лева и над 3039.51-три хиляди тридесет и девет лева и петдесет и една стотинки и предявените от Е.К. срещу „Г.“ ООД на основание чл. 200 от КТ, и исковете за разликите над тези суми и до съответно 100000-сто хиляди лева и 3377.23-три хиляди триста седемдесет и седем лева и двадесет и три стотинки са отхвърлени, в което производство „А.и.“ ООД е участвал като трето лице-помагач на „Г.“ ООД, ведно със законната лихва върху всяка от двете посочени главници, считано от 03.02.2018 г. до окончателното им плащане, като искането да се присъди законна лихва за периода от 28.09.2016 г. и до 02.02.2018 г. е отхвърлено, поради погасяването на вземането по давност.

ОСЪЖДА „А.и.“ ООД с ЕИК – ....., седалище и адрес на управление: град П., район „Ю.“, ул. „Б.С.“ № 20, офис 1 на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата да заплати на адвокат Ж.С. З. с ЕГН – *****, вписана в Адвокатска колегия – С.З., адрес на кантора: град С.З., ул. „Х.Д.А.“ № 89, ет. 4, офис 2 сумата от 2241.18 лева адвокатско възнаграждение за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд на Република България при условията на чл. 280, ал. 1 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____